

έλθοντος. Συνών. φρ. κατόπιν ἐօρτῆς) Σάντ. 2) Τὸ ὑπὸ γυναικῶν ἀδόμενον γαμήλιον ἄσμα κατὰ τὴν τέλεσιν τοῦ ἀποκαμαρώματος Πόντ. (Κρώμν. Χαλδ.)

ἀποκαμαρώνω (I) Πόντ. (Κοτύωρ. Σάντ. Σούρμ. Χαλδ. κ. ἀ.)

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. καμάρα.

'Αφαιδῷ τὴν καμάραν, τὸν πέπλον τῆς νύμφης μετὰ τὸ γαμήλιον δεῖπνον ἔνθ' ἀν.: 'Ἀποκαμάρωσο καὶ ἡς ἐλέπωμε τὴν νύφη σ' (ξεσκέπασε νὰ δοῦμε τὴν νύφη σου).

ἀποκαμαρώνω (II) Κάρπ. Κάσ. Κρήτ. Ρόδ. Χίος (Καρδάμ.) 'ποκαμαρώνω' Ικαρ. Κάρπ. Κάσ. Κρήτ.

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. καμαρώνω. 'Η λ. καὶ ἐν Ερωτοκρ. Α 1886 (ἐκδ. ΣΞανθούδ.)

Καμαρώνω, ἐγκαλλωπίζομαι βλέπων τι, σεμνύνομαι δι' αὐτὸν ἔνθ' ἀν.: Παροιμ.

'Ο κόσμος καὶ ἄν σὲ χαίρεται, δὲ σ' ἀποκαμαρώνει (ὅτι ἡ ὑπὸ τῶν ξένων ἐπιδεικνυομένη συμπάθεια δὲν εἰναι εἰλιχρινῆς) Κάρπ. Καρδάμ. || Ἀσμ.

"Όλα σὲ περιχαίρουνται καὶ ἐγὼ ποκαμαρώνω Κάρπ.

'Η γειτονιά σου σὲ θωρεῖ καὶ σ' ἀποκαμαρώνει Κρήτ.

Πᾶς ηθελα νὰ ημουνε ρόδο νὰ ξεφουνδώνω,
νὰ μ' ἔβανες 'ς τὰ στήθη σου νὰ σ' ἀποκαμαρώνω!
αὐτόθ.

'Ητοίμησε καὶ ηφίλησε καὶ ἡποκαμάρωνέν την
Ικαρ.

'Αγάπην είχα 'ς τὸ κλονὶ καὶ ἀποκαμάρωνά τη
καὶ κείνη ἥκαμε φτερά καὶ ηφυε καὶ ἥχασά τη
Κάσ. 'Η σημ. καὶ ἐν Ερωτοκρ. ἔνθ' ἀν.: «κι ἀπόξω σὰν
τὴν εἴδασι τὴν ἀποκαμαρώσα | καὶ ἐφάνη μου νά 'ναι πρεπό
ν' ἀνοίξω νά μπου μέσα».

ἀποκαματεύω ἀμάρτ. ἀποκαματεύω Νάξ. (Απύρανθ.)
'ποκαματεύω Κύπρ.

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. καματεύω.

1) Παύω νὰ καματεύω, τελειώνω τὴν ἀροσιν τῶν ἀγρῶν Νάξ. (Απύρανθ.) 2) Ἐπὶ τῶν βιῶν, ἀποκάμνω, ἀδυνατῶ, καθίσταμαι ἀνίκανος πρὸς ἀροσιν Κύπρ.: Τὰ βούδκα μου ἐποκαμάτεψαν. 3) Μεταφ. ἐπὶ τέμνοντος δοργάνου, ἀμβλύνομαι Κύπρ.: Τὸ μαδαίριν ἐποκαμάτεψεν.

ἀποκαματίζω Μεγίστ. 'ποκαματίζω Κύπρ.

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. καματίζω.

1) Κατέχομαι ὑπὸ καμάτου, ἀποκάμνω, ἀδυνατῶ νὰ ἐργασθῶ ἔνθ' ἀν. 2) Περιπίπτω εἰς νάρκην, ἀποκοιμῶμαι Κύπρ.: Τὸ μωρὸν ἐποκαμάτισεν 'ποὺ τὸ κλάμαν. 'Ἐν ἐποκαμάτισεν κοντᾶν ἐψές. "Ἐν' ποκαματισμένον. 3) Κατακλίνομαι πρὸς ἀνάπαυσιν Κύπρ.: 'Ἐν-νὰ γείρω ν' ἀποκαμάτισω 'λ-λίον (θενὰ γείρω κτλ.) 3) Κοιμῶμαι ἔνθ' ἀν.: Ἀσμ.

Νήλιον τρώων, νήλιον πίνουν, | νήλιον ἀποκαματίζουν Μεγίστ.

Τὸ μονοτάτιν βκάλ-λει τους 'ς ἐνοῦ δεντροῦ τὸν κλῶνον τιδαὶ τιδαὶ χαμαὶ σταμ-μάτησεν γιὰ νὰ ποκαματίσῃ Κύπρ.

ἀποκαμίδα ἡ, "Ανδρ. Κύθν.

'Εκ τοῦ οὐσ. ἀπόκαμνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-ίδα.

Τὸ ἀπηνθρακωμένον μέρος τοῦ ἐλλυχνίου: "Αμα γλυτώσης, νὰ σφήσης τὴν ἀποκαμίδα. Συνών. ίδ. ἐν λ. ἀποκάμνω 1.

ἀποκαμίζω Πόντ. (Κερασ. Χαλδ. κ. ἀ.)

'Εκ τοῦ οὐσ. ἀποκάμνω.

'Αποσύρω ἐκ τῆς πυρᾶς τοὺς δαυλοὺς ἔνθ' ἀν.: 'Ἐπεκαμίεν ἡ φωτία καὶ ἐνεβῆσεν (ἀπεσύρθησαν οἱ δαυλοὶ καὶ ἐσβῆσεν ἡ φωτιὰ) Χαλδ.

ἀποκάμιν τό, Πόντ. (Κερασ. "Οφ. Σαράχ.) ἀποκάμι Πόντ. ("Οφ.) ἀποκάμ' Πόντ. (Άμισ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.)

'Εκ τοῦ οὐσ. ἀπόκαμνω.

Τὸ ἐκ τῆς καύσεως ὑπολειφθὲν ξύλον εἴτε καιόμενον εἴτε εἴτε ἐσβεσμένον ἔνθ' ἀν.: 'Ἐρπαξεν τὸ ἀποκάμ' καὶ ἐφόρτωσέ με ἔναν 'ς σὴ φάδαν (καὶ μοῦ ἐδωσε μιὰ 'ς τὴν πλάτη) Τραπ. Χαλδ. 'Αφμένον ἀποκάμ' μητὶ λαῆς (ἀναμμένο δαυλὶ μητὶ κινῆς) Χαλδ. Τὰ ποδάρια σ' ἄμον ἀποκάμα εἰν' (ἀκάθαρτα) Κοτύωρ. Χαλδ. Συνών. ίδ. ἐν λ. ἀποκάμνω 1.

ἀποκάμινο τό, Χίος (Πιτ.)

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. καμίνι.

Τὸ ὑπόλειμμα τῆς καμινεύσεως τοῦ ἀσβεστολίθου.

ἀποκαμινώνω Πόντ. (Σούρμ. κ. ἀ.)

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. καμινώνω.

Σβήνω τὴν πυρὰν τῆς ἑστίας, ἀποσύρω τοὺς δαυλούς. Καὶ μέσο. μένω ἄνευ πυρᾶς, δὲν ἔχω φωτιά.

ἀποκάμισμαν τό, Πόντ.

'Εκ τοῦ ρ. ἀποκάμισμα.

'Η ἀπόσβεσις τῆς πυρᾶς.

ἀπόκαμ-μα τό, Κάρπ.

'Εκ τοῦ ἀρχ. ἀποκάμπτω. Πβ. ἀποκάβγω 1.

'Η καμπή τῆς δόδου ὅπου κάμπτοντες παύομεν νὰ εἰμεθα δρατοί: 'Ατονδὰ 'ς τὸ ἀπόκαμ-μα νὰ μ' ἀλημένης (ἀναμένης).

ἀποκαμ-μδς δ, Κάρπ.

'Εκ τοῦ ἀρχ. ἀποκάμπτω. Πβ. ἀποκάβγω 1.

Κάμψις.

ἀποκάμηνο σύνηθ. ἀποκάμηνον "Ηπ. Θεσσ. (Ζαγορ.)

'ποκάμηνο Προπ. (Άρτάκ.) Σύμ. κ. ἀ. 'ποκάμηνον Εῦβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) ἀποκάμηνο σύνηθ. ἀποκάμηνον Σάμ. Σκόπ. Στερεολ. (Αίτωλ. Λοκρ.) κ. ἀ. ἀποκάμηνο Καλαβρ. (Μπόβ.) Κάσ. 'ποκάμηνο Κάσ. Κρήτ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) κ. ἀ. ἀποκάμηνο Καππ. (Σινασσ.) Πόντ. κ. ἀ. ἀποκάμηνον Μακεδ. (Σισάν.) ἀποκάμηνο Κρήτ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) 'Αόρ. ἀπόκαμα ἡ ἀπόκαμα σύνηθ. Μετοχ. ἀποκαμωμένος κοιν.

Τὸ ἀρχ. ἀποκάμηνο. 'Ο τύπ. ἀποκάμηνο ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀπόκαμνα κατὰ τὸ ἀντίστροφον σχῆμα πέθανα - πεθαίνω, ζέστανα - ζεσταίνω κττ.

Α) Ἀμτβ. 1) Παύω νὰ κάμνω τι ἔνεκα κόπου, καπανοῦμαι, ἀπανδῶ, ισχυρότερον τοῦ ἀποστένω ἡ κουράζομαι σύνηθ.: 'Απόκαμα νὰ δουλεύω - νὰ πλένω - νὰ φάω σύνηθ. 'Επόκαμαν τὰ βόδια Χίος Θ' ἀποκάμης 'ς τὸ δρόμο Μάν. Δ'λεύ' δ'λεύ', πουτές δὲν ἀποκάμη' Σισάν. Εἶναι ἀποκαμωμένος. Φαίνεται σὰν ἀποκαμωμένος κοιν. 'Ποκαμωμένη είμαι σήμερο ἀπὸ τοοὶ δουλειές Α.Κρήτ. || Ἀσμ.

'Απόκαμαν τὰ μάτια μου τηρῶντας εἰς τὰς σποάτες

"Ηπ. 'Η σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Εύρωπ. 'Ιων 135 «εὐφάμους δὲ πόνους μοχθεῖν οὐκ ἀποκάμηνο». 2) 'Αποθνήσκω Α.Κρήτ. Νάξ. (Απύρανθ.) Βόθρ. Γαλανᾶδ. Καλόξ. κ. ἀ.) Σέριφ.: Βούτα τονε ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ σφίξε τον τὸ καρδύνι ν' ἀποκάμη Γαλανᾶδ. Μοῦ 'πόκαμε ἡ μανάρα Βόθρ. 'Εποκάμασί μου ἐφέτι δέκα ζὰ 'Απύρανθ. Τοῦ ἀρφανοῦ ἡπόκαμεν ἡ μάννα Σέριφ. Γάλα πίνω νὰ μὴ δοκάνω. Δὲν ἀποκαίνει, μόνον μὴ φοβᾶσαι Γαλανᾶδ. 'Ποκάνει βλέπω δικαιομοίσης Κρήτ. Μετοχ. 'Αποκαμωμένος (σκοτωμένος, πεθαμένος) Νάξ. Συνών. ἀποκάβγω 2, πεθαίνω. 3) Παύω ὑπάρχων,

ἐκλείπω, ἀφανίζομαι, τελειώνω, ιδίᾳ ἐπὶ καρπῶν Κάσ. Κρήτ. Κύθν. Σίφν.: Μόν' ἀποκάμουν τ' ἄλλα σῦκα, θά 'ργω Σίφν. Τώρας οἱ ἀχλάδες εἶναι ἀποκαμένες Κύθν. Ἐπόκαμεν ἀλεὸ τὸ κρασὶ Κρήτ. Ἀφτους κάρβουνα τοιαὶ θυμιάζουν τὸν ἄλθωπο μ' ἀγγωτικά . . . κάνου του το' ἔνα σταυρὸς τὴν κούτ' λα τοιαὶ τοῦ λέου γειά σου νά 'ναι! τοιαὶ ποκάνει (καὶ τελειώνει ἡ πρᾶξις κούτ' λα = μέτωπον) Κάσ. || Παροιμ. Ἀπῆς φά' ἡ γρά τὰ σῦκα τζη, ἀποκάνει ὁ χειμῶνας (ἐπὶ τοῦ ἀφελοῦς τοῦ ἐξ ιδίων κρίνοντος τοὺς ἄλλους) Κρήτ. || Ἄσμ. Ἡρός ὁ μῆνας κι ὁ καρδὸς | π' ἀποκαίνει ὁ καρδός,
ἡσθ' ὁ μῆνας ὁ Γενάρις | π' ἀποκαίνει τὸ κριθάρι
Κρήτ.

Tὰ μονετοὶ 'ποκάμανε κι ἀνοίξαν τ' ὁδαδάκι
καὶ τὸ γιαμᾶς ἐγέμισε σιραμῶτες τὸ κονάκι
(μονετοὶ = γόμωσις τῶν πυροβόλων ὅπλων, τὸ γιαμᾶς = διὰ μᾶς, ἀμέσως) αὐτόθ. Συνών. ξεβγαίνω.

4) Ἐπὶ φυτῶν καρποφόρων, παύω καρποφορῶν Ρόδ. Σύμ. Χίος: Ἐπόκαμεν ἡ ἀπ-πιδεὰ - ἡ συκεὰ Σύμ. Ἐπόκαμεν ἡ ἀγγουρεὰ Χίος Ἐπόκαμαν οἱ συκεὲς - οἱ πορτοκαλεὲς Ρόδ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Γεωπον. 5,17,6 «ἴνα μὴ πολυφόρος ούσα [ἡ ἄμπελος] ταχέως ἀποκάμνῃ».

B) Μετβ. 1) Κάμνω τινὰ νὰ ἀποθάνῃ, φονεύω Νάξ. Συνών. καθαρίζω, ξεκάνω, ξεπαστρεύω, καλνῶ.

2) Φέρω τι εἰς πέρας, τελειώνω Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Νίσυρ. Σάμ. Σίφν.: Ἐπόκαμά την πεὸν τὴν κάλτσαν μου Νίσυρ. Ἀπόκαμα τὴν πλύσι Κρήτ. Κάτσε νὰ μοῦ συδρέμης νὰ 'ποκάμω τοῖοι κουλοῦρες αὐτόθ. Σὰ d' ἀποκάμης, ἀδειάζεις νά 'ρθης νὰ μὲ βοηθήσῃς; Ἀπύρανθ. T' ἀπόκαμι (δηλ. τὰ παιδιά). Ἐπὶ γυναικός, ἡ δποία δὲν γεννᾶ πλέον) Σάμ.

3) Κάμνω τι καθ' ὑπερβολὴν ἔξερχόμενος τῶν δρίων τοῦ πρέποντος Στερελλ. (Αίτωλ.): T' ἀπόκαμι κι αὐτός! Συνών. παρακάνω. 4) Κάμνω τι ὡς ἐπακολούθημα, ὡς τέλος μᾶς ἐνεργείας κοιν.: Tί ἀποκάματε μὲ τὸ σπίτι - μὲ τὸ χτῆμα; κττ. Πέτε μου τί θ' ἀποκάμετε νὰ ξέρω. Tί είχατε ἀποκάμει μ' ἐκεῖνο τὸ ζήτημα; κοιν. Σὰν τὸν πάρωμε, τί θὰ τὸν ἀποκάμωμε; (ἔνν. τὸν ἄνθρωπον) Ἀμοργ. 5) Διαλύω, χαλῶ Καλαβρ. (Μπόβ.)

*ἀποκαμόποντον τό, ἀποκαμόπον Πόντ. (Σάντ.)
Υποκορ. τοῦ ούσ. ἀποκάμιν.

Μικρὸν τεμάχιον δαυλοῦ ὑπολειφθὲν ἐκ τῆς καύσεως.

ἀποκαμδός, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ Q. ἀποκαίω.

Ἐξάντλησις διὰ τῆς καύσεως: 'Σ τὸν ἀποκαμὸ τοῇ μᾶς μουλαρεᾶς τῶν ξυλῶν ἔρχεται' ἄλλη. Ἀποκαμὸ d' ἀποκαμοῦ δὲν είχα dà ξυλοκλαδάκια τοῦτα.

ἀποκαμοῦσα ἡ, Πελοπν. (Πυλ.).

Ἐκ τοῦ Q. ἀποκάμιν καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-oūσα.

Γυνὴ μὴ τίκτουσα πλέον: Nὰ πάρης μὰ ἀποκαμοῦσα νὰ μὴν κάνῃ παιδιά.

ἀποκαμούσι τό, Πελοπν. (Βυτίν. Κλουτσινοχ.) ἀποκαμούσι Στερελλ. (Αίτωλ. Ἀρτοτ.)

Ἐκ τοῦ Q. ἀποκάνω καὶ τῆς καταλ. -oūσι.

1) Ο τελευταῖος οίνος τοῦ βαρελλίου, τὸ σῶσμα Πελοπν. (Βυτίν. Κλουτσινοχ.) 2) Τὸ τελευταῖον ἀπόσταγμα τῆς ρακῆς Στερελλ. (Αίτωλ. Ἀρτοτ.): Ἐπγα κάμποσον ἀποκαμούσι' κι μὶ χάλασι.

ἀποκαμπή ἡ, Ρόδ. ἀπογαφὴ Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀρχ. ούσ. καμπή.

1) Η καμπή τῆς ὄδοῦ, ἡ στροφὴ Κρήτ. (Σητ.): 'Σ τὴν ἀπογαφὴ τοῇ στράτας τὸν είδα μᾶς στιμῆς καὶ δὲν τὸν ἐγνώ-

ρισα. 2) Ἡ εἰκόν, ἡ παράστασις ἀνθρώπου ἡ ζέφου φεύγοντος καὶ παρακάμπτοντος Κρήτ. (Σητ.) Ρόδ.: Δὲν ἐφάνη μήτε ἡ ἀποκαμπή του Ρόδ. Ἐπῆρεν ἔναν κοψόν, τὴν ἀποκαμπήν του εἴλαμεν! (κοψόν = δρόμον) αὐτόθ. Τὴν ἀπογαφὴν δου είδα μόνο καὶ δὲν ἐβόρεσα νὰ τὸνε γνωρίσω Κρήτ.

ἀποκάμωμα τό, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ Q. ἀποκάνω.

1) Καταπόνησις σωματική, ἔλλειψις δυνάμεως πρὸς ἐνέργειαν: 'Εχω ἔνα ἀποκάμωμα ποῦ δὲ φαντάζεσαι! Συνών. ἀπόσταμα, κούρασι. 2) Ἡθικὴ ἔξαντλησις, ἀπελπισία: 'Απελπίστηκα πεζά, μ' ἐφερε 'ς τ' ἀποκάμωμα.

ἀποκαμωμάρα ἡ, Πελοπν. (Μάν.) κ. ἀ. —Μποέμ Ζωγραφ. 75

Ἐκ τοῦ ούσ. ἀποκάμωμα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-άρα.

'Ελλειψις δυνάμεως πρὸς ἐνέργειαν, νάρκη, ἀποχαύνωσις: M' ἔχει πάσει μὰ ἀποκαμωμάρα ποῦ δὲ λέγεται Μάν. Καὶ σὰ στενοχώρια, σὰν ἀποκαμωμάρα, σὰν πένθος, σὰ θλῖψι πλάκωνε τὴν καρδιά μας Μποέμ ἔνθ' ἀν.

ἀποκαμωσιὰ ἡ, ἀμάρτ. ἀποκαμουσιὰ Στερελλ. (Αίτωλ.)

Ἐκ τοῦ Q. ἀποκάνω.

Τὸ σημεῖον τοῦ ὄργωματος ὅπου ὁ γεωργὸς καταπαύει τὴν ἐργασίαν του ἔνθ' ἀν.: 'Αρχίν'σα σήμιρα νὰ κάνου χουράφ' ἀπ' τ' ν' ἀποκαμουσιά.

ἀποκαντήλισμα τό, ἀμάρτ. Πληθ. ἀπογαδλίσματα Θράκ. (Μάδυτ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. ούσ. ἀποκανδήλισμα.

Τὸ ὕδωρ τῆς πρὸ τοῦ ἐσταυρωμένου Χριστοῦ ἀκοιμήτου κανδήλας ὑπὲρ τὴν ἄγιαν Τράπεζαν λαμβανόμενον καὶ πινόμενον ὑπὸ ἀσθενῶν. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Δουκ. Append. altera ἐν λ. κανδήλα «τὸ ἀποκανδήλισμα τῆς ὑπερθεντεούσαν τοῦ ιεροῦ τάφου εὑρίσκομένης ἐκπιῶν κανδήλης». Συνών. ἀπομύρωμα, ἀπόνιμμα.

ἀποκαούδι τό, Κρήτ. ἀποκαούν Κύπρ. (Λεμεσ.) ἀποκάουδο Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ούσ. καούδι.

1) Υπόλειμμα ἐκ τῶν εἰς τὴν ἑστίαν καιομένων ξύλων Κρήτ.: 'Εχω πέδ' ἔξε ἀποκάουδα καὶ λέω πᾶς θὰ μὲ φτάξου νὰ φήσω. Μάζωξε τ' ἀποκαούδια ν' ἄφωμε dὴ φωτιά. Συνών. ίδ. ἐν λ. ἀποκαίδι. 2) Τὸ ἀποκαυθέν, τὸ πέρα τοῦ δέοντος ὀπτηθέν, οἷον ἐπὶ ἄρτου Κρήτ.: 'Εξέχασα τὰ φωμιὰ 'ς τὸ φοῦρο κι ὅδε dὸ θυμήθηκα ἡ κακομοῖρα ἐμάζωξα τ' ἀποκάουδα.

2) Υπόλειμμα καέντος κηρίου Κύπρ. (Λεμεσ.): Παρατήρω μέσ' 'ς τὲς ποῦντζές μου, πέρκι εῦρης κάνεναν ἀποκαούν νὰ τ' ἄφωμεν νὰ μπλέψωμεν (νὰ ἴδωμεν). Συνών. ἀπομύρωμα, ἀπόνιμμα.

ἀποκαπνίζω 'Αθῆν. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Τὸ μεταγν. ἀποκαπνίζω.

1) Καπνῖζω τινὰ διὰ καιομένου φαρμάκου, ἀνθέων, ἐπιταφίου σαβάνου ἀποθανόντος κττ. πρὸς θασινὴν ἡ ἀποτροπὴν κακοῦ, οἷον βασκανίας κττ.: Φρ. Νά, δέβα ἀποκαπνίγ! (νὰ πήγαινε ν' ἀποκαπνίσθης! Λέγεται ὅταν δίδωμέν τι πρὸς τὸν ἔξαναγκάζοντα ήμᾶς πρὸς τοῦτο φορτικῶς) Κοτύωρ. Χαλδ. Πβ. ἀποθυμάζω. 2) Καπνῖζω τι μέχρι τέλους, ἐπὶ τοῦ σιγάρου 'Αθῆν.: 'Αποκάπνισα τὸ τουγάρο μου.

ἀποκάπνισμα τό, 'Αθῆν. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ.)

Ἐκ τοῦ Q. ἀποκαπνίζω.

